

Wijziging van de Werkloosheidswet en enkele andere wetten (aanscherping referte-eisen WW)

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 16 december 1994

De leden van de fractie van D66 merkten op dat het voorliggende wetsvoorstel een recordbreker is, aangezien tussen indiening en afhandeling (slechts) ruim een maand ligt. Dat het wetsvoorstel zo voortvarend afgehandeld kan worden, is mede te danken aan de grote snelheid waarmee ook in de Eerste Kamer het voorlopig verslag is uitgebracht. Ik ben de leden van de fracties daar dan ook zeer erkentelijk voor.

De leden van de PvdA- en de D66-fractie stelden enkele vragen. Deze zal ik in het hiernavolgende beantwoorden.

Allereerst stelden de leden van de fractie van de PvdA het in het wetsvoorstel opgenomen overgangsrecht aan de orde. Deze leden constateerden met instemming dat het kabinet terwille van het rechtszekerheidsbeginsel gekozen heeft voor eerbiedigende werking ter zake van op het moment van inwerkingtreding lopende rechten. Daarbij hebben zij uit de stukken begrepen dat het kabinet deze eerbiedigende werking presenteert als uitzondering op de hoofdregel van overgangsrecht, te weten «onmiddellijke werking». De leden van de PvdA-fractie betwisten dat onmiddellijke werking de hoofdregel moet zijn bij wijziging van sociale verzekeringswetten, en merkten op dat het debat ten principale hierover in de Eerste Kamer nog gevoerd zal worden rondom de notitie Overgangsrecht. Zij wensten zich daarom te beperken tot de vraag of de eerbiedigende werking in het voorliggende wetsvoorstel zo consequent mogelijk wordt volgehouden.

Wat dit betreft stelden zij dat zij niet in staat waren om het betreffende wetsartikel (art. IV) geheel te doorgronden. Zij illustreerden dit met de volgende casus.

X wordt na een zeer langjarig stabiel arbeidsverleden op 1-1-1995 (vóór de datum van de wetwijziging) getroffen door ontslagwerkloosheid. Hij is op dat moment 46 jaar. Volgens huidig WW-recht is zijn uitkeringspositie: maximaal 2,5 jaar loongerelateerde uitkering en 1 jaar vervolguutkering. Na 1 jaar WW aanvaardt hij een tijdelijke baan voor 1 jaar (1-1-1996 tot 1-1-1997). Volgens de huidige WW ontstaat per 1-1-1997 een nieuw WW-recht van dezelfde maximale duur. Inmiddels is echter het voorliggende wetsvoorstel van kracht geworden. Volgens de daarin opgenomen wijzigingen is slechts een recht ontstaan op een kortdurende uitkering van

70% van het minimumloon. Indien het nieuwe recht overheerst is tijdelijke werkhervatting niet aantrekkelijk.

De leden van de PvdA-fractie vroegen of zij het goed begrijpen dat er in dit geval een nieuw «oud» recht is ontstaan en krachtens overgangsrecht de oude WW-regels nog toegepast worden (maximaal 2,5 jaar loongerelateerd en 1 jaar vervolgitkering). Zij vroegen tevens waarom in artikel IV, eerste lid niet eenvoudigweg is geformuleerd dat een «oud geval» onder de oude WW-criteria blijft vallen, voor zover een voor zolang betrokkene zich niet kwalificeert voor een «loongerelateerde uitkering en vervolgitkering» van hoofdstuk Ila van de WW zoals deze na inwerking-treding van de voorgestelde maatregelen zal luiden.

Naar aanleiding van het bovenstaande wil ik allereerst opmerken dat het overgangsrecht inmiddels niet meer in artikel IV van het voorliggende wetsvoorstel is opgenomen, maar in artikel XII. Dit komt doordat bij nota van wijziging (kamerstukken II, 1994/95, 23 985, nr. 6) tussen artikel III en artikel IV acht artikelen zijn ingevoegd. De inhoud van het overgangsrecht is echter gelijk gebleven, met dien verstande dat aan het nieuwe artikel XII een nieuw, hier niet van belang zijnd, lid is toegevoegd.

Ten tweede merk ik op dat de werknemer in het door de leden van de PvdA-fractie gegeven voorbeeld op 1 januari 1995 inderdaad in aanmerking zal komen voor 2,5 jaar loongerelateerde uitkering en 1 jaar vervolgitkering. (In het hiernavolgende abstraheer ik overigens, net als de leden van de PvdA-fractie, van de vraag op welke weekdag bepaalde data vallen. Zo valt 1 januari 1995 op een zondag, zodat strikt genomen het recht op uitkering pas op 2 januari 1995 in zou kunnen gaan.) Tevens is juist dat, indien de huidige WW van toepassing zou blijven, op 1 januari 1997 een nieuw recht op WW-uitkering zou ontstaan. Anders dan de leden van de PvdA-fractie stellen, zou de duur daarvan echter niet gelijk zijn aan die van het eerste recht. Immers, doordat het arbeidsverleden inmiddels 30 jaar zou bedragen (4 jaar feitelijk arbeidsverleden en 26 jaar fictief arbeidsverleden) zou men ter zake van het nieuwe recht aanspraak hebben op 3 jaar loongerelateerde uitkering (0,5 jaar basisuitkering en 2,5 jaar verlengde loongerelateerde uitkering), daar waar de duur van de loongerelateerde uitkering ter zake van het eerste recht 2,5 jaar was (arbeidsverleden van 29 jaar: 5 jaar feitelijk en 24 jaar fictief arbeidsverleden; derhalve 0,5 jaar basisuitkering en 2 jaar verlengde loongerelateerde uitkering).

Nu het voorliggende wetsvoorstel echter per 1 maart 1995 in werking treedt, zal de vraag of op 1 januari 1997 een nieuw recht op WW-uitkering ontstaat aan de hand van de gewijzigde WW dienen te worden beoordeeld. Betrokkene voldoet op 1 januari 1997, gezien het gegeven voorbeeld, aan de wekeneis. Daarnaast voldoet betrokkene eveneens aan de 4 uit 5-eis. Immers, aan deze eis voldoet men indien men kan aantonen dat men in de vijf kalenderjaren direct voorafgaande aan het jaar waarin de eerste werkloosheidsdag lag, in ten minste vier kalenderjaren over 52 of meer dagen per jaar loon heeft ontvangen. De eerste werkloosheidsdag ligt in het voorbeeld op 1 januari 1997, zodat de referte-periode die voor de jarenis van belang is de kalenderjaren 1992 tot en met 1996 beslaat. Nu, zo begrijp ik uit het voorbeeld, slechts in 1995 in het geheel niet is gewerkt, en in de overige jaren in bovenbedoelde periode per kalenderjaar ten minste 52 loondagen zijn gehaald, zal betrokkene op 1 januari 1997 aan de 4 uit 5-eis voldoen. Gevolg daarvan is dat, gegeven dat ook aan de overige voorwaarden voor het recht op uitkering is voldaan, een nieuw recht op loongerelateerde uitkering en vervolgitkering ontstaat, waarvan de loongerelateerde fase (maximaal) 3 jaar zal duren, en de vervolgfase (maximaal) 2 jaar. Het oude recht zal ingevolge artikel 21, eerste lid, WW, dan niet herleven.

Zou het bovenstaande voorbeeld echter zo worden aangepast, dat betrokkene vanaf 1 januari 1995 niet één, maar twee jaar werkloos blijft, vervolgens op 1 januari 1997 werk aanvaardt en daar op 1 januari 1998 weer werkloos uit wordt, dan geldt het volgende.

Eerst zal moeten worden nagegaan of op 1 januari 1998 recht op loongerelateerde uitkering en vervolguitering ontstaat. Aan de wekeneis is voldaan. Aan de 4 uit 5-eis is niet voldaan, aangezien in de referentieperiode, die over de kalenderjaren 1993 tot en met 1997 loopt, in de kalenderjaren 1995 en 1996 in het geheel niet is gewerkt. Dientengevolge zal geen recht ingevolge hoofdstuk IIa ontstaan.

Vervolgens moet worden nagegaan of een ter zake van een eerdere werkloosheid ontstaan recht op loongerelateerde uitkering en vervolguitering herleeft, is dat het geval, dan zal ingevolge artikel 52b, derde lid, WW, geen recht op kortdurende uitkering ontstaan.

Ingevolge artikel XII, derde lid, wordt het eerste recht van betrokkene, dat is ontstaan voor de inwerkingtredingsdatum van de hier van belang zijnde onderdelen van het wetsvoorstel, voor de toepassing van de WW zoals deze luidt na inwerkingtredingsdatum beschouwd als een recht op uitkering als bedoeld in hoofdstuk IIa. Gelet op artikel 21, eerste lid, WW, zoals dat komt te luiden na inwerkingtreding van artikel I, onderdeel G, van het voorliggende wetsvoorstel, zal het op 1 januari 1995 ontstane recht derhalve herleven, hetgeen er op grond van artikel 52b, derde lid, WW, toe zal leiden dat het recht op kortdurende uitkering niet ontstaat.

Betrokkene heeft dan vanaf 1 januari 1998 nog recht op 0,5 jaar loongerelateerde uitkering (hij heeft immers reeds 2 jaar loongerelateerde uitkering ontvangen) en 1 jaar vervolguitering. Aldus is betrokkene beter uit dan het geval zou zijn geweest indien «slechts» recht op kortdurende uitkering zou zijn ontstaan. Ook in dit geval is derhalve voorkomen dat degenen die 26 of meer weken werken ongunstiger uit zijn dan personen die geen werk hervatten of slechts zeer kort werken.

Opgemerkt wordt nog dat betrokkene derhalve geen recht zal hebben op de verlenging van de vervolguiteringsduur met een jaar. Het eerste lid van artikel XII voorkomt dit. Op de redenen daarvoor is ingegaan in de memorie van toelichting (kamerstukken II, 1994/95, 23 985, nr. 3, pp. 20 en 61) en (uitvoeriger) in de nota naar aanleiding van het verslag (kamerstukken II, 1994/95, 23 985, pp. 12 en 13).

Anders dan de leden van de PvdA-fractie meenden zal in laatstgenoemd voorbeeld derhalve geen nieuw «oud» recht ontstaan, maar het oude recht herleven, met als gevolg dat betrokkene nog WW-uitkering kan genieten over de duur die van het oude recht nog resteerde op het moment dat betrokkenes oude recht eindigde wegens werkhervatting.

Uit het bovenstaande is tevens het antwoord op de tweede vraag ten aanzien van het overgangsrecht af te leiden. In het eerste lid van artikel XII is in hoofdlijnen inderdaad geformuleerd dat op «oude» rechten de «oude» WW-bepalingen van toepassing blijven. Echter, het was nodig om in een ander lid van dat artikel te bepalen, dat een voor de inwerkingtredingsdatum ontstaan recht voor de toepassing van de WW zoals deze op en na die datum luidt, wordt beschouwd als een recht ingevolge het (nieuwe) hoofdstuk IIa WW. Zonder dit derde lid (op pagina 63 van de memorie van toelichting is hier abusievelijk gesteld: «Zonder het vierde lid») zouden de artikelen 21, eerste lid, (in de nieuwe redactie) en 52b, derde lid, WW in het bovenstaande voorbeeld niet kunnen worden toegepast. Gevolg daarvan zou zijn dat het «oude» recht op loongerelateerde uitkering en vervolguitering niet zou kunnen herleven (ondanks artikel XII, tweede lid) en dat in plaats daarvan een recht op kortdurende uitkering zou ontstaan (aangezien het oude recht zonder het bepaalde in artikel XII, derde lid, WW, niet als een recht op uitkering ingevolge hoofdstuk IIa zou kunnen worden beschouwd, zou immers het

recht op kortdurende uitkering gewoon kunnen ontstaan). Weglating van het derde lid van artikel XII zou er dus (onder meer) toe leiden dat personen met vóór de inwerkingtredingsdatum ontstane rechten die gedurende 26 of meer weken werk zouden aanvaarden en na de inwerkingtredingsdatum weer werkloos zouden worden, in een minder gunstige positie terecht zouden kunnen komen dan personen die geen of minder werk hebben aanvaard.

Vervolgens merkten de leden van de PvdA-fractie op dat ambtelijke dienstjaren die zijn voorafgegaan aan een WW-verzekerde periode, meetellen als gewerkte weken respectievelijk jaren in de zin van de weken- en jarenis in de WW. Zij vroegen of – andersom – de zogenaamde «WW-bodem eerste fase» van de ambtelijke wachtgeldten mede inhoudt dat eerdere WW-verzekerde periodes kunnen meetellen voor de duur van de (maximale) ambtelijke wachtgeldperiode.

Met de invoering van de «WW-bodem eerste fase» (verder te noemen: WW-bodem) zijn de destijds geldende bepalingen van de WW betreffende de uitkeringsduur inhoudelijk overeenkomstig in de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen overgenomen. Vanaf 1 april 1991 worden voor de bepaling van de duur van het recht op een ambtelijke ontslaguitkering twee berekeningen gemaakt. De ene volgt de «oude» berekeningsmethode (die de duur met name afhankelijk stelt van de door betrokkene opgebouwde diensttijd in de zin van de Algemene Burgerlijke Pensioenwet) en de andere de berekeningsmethode conform de WW. Deze twee resultaten worden vervolgens met elkaar vergeleken. Van deze twee geldt de langste duur.

Wat betreft de «oude» berekeningsmethode tellen eerdere WW-verzekerde perioden niet mee voor de duur van de (maximale) ambtelijke wachtgeldperiode. Betrokkene is gedurende genoemde perioden namelijk niet aan te merken als ambtenaar in de zin van de Algemene Burgerlijke Pensioenwet.

Bij de berekeningsmethode conform de WW tellen eerdere WW-verzekerde perioden wel – via de jarenis – mee voor de duur van (maximale) ambtelijke wachtgeldperiode.

Wat betreft die ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen, die een met de wekeneis in de WW vergelijkbare referte-eis kennen (het Rijkswachtgeldbesluit kent een dergelijke referte-eis bijvoorbeeld niet), geldt eveneens dat eerdere WW-verzekerde perioden meetellen bij de beantwoording van de vraag of voldaan is aan de referte-eis.

Vervolgens vroegen de leden van de fractie van de PvdA of die «WW-bodem eerste fase» eveneens betekent dat er voor een langdurig werkloze oudere ex-ambtenaar een IOAW-achtige voorziening bestaat.

Dit is niet het geval. Met de invoering van de WW-bodem zijn enkel de destijds geldende bepalingen van de WW betreffende de uitkeringsduur inhoudelijk overeenkomstig in de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen overgenomen. Het is de bedoeling dat de IOAW voor de overheids-werknemers gaat gelden vanaf de datum waarop dezen onder de werking van de werknemersverzekeringen worden gebracht.

Ten slotte vroegen de leden van de PvdA-fractie of onderzocht is of het probleem van het verstrekken van WW-uitkering bij «onderbrekings-werkloosheid» opgelost kan worden via het arbeidsrecht.

Bij het zoeken van een oplossing via het arbeidsrecht stuit men op ongeveer dezelfde problemen als bij het zoeken van een oplossing via de WW, zij het dat deze nog pregnanter naar voren komen. Immers, vanuit het arbeidsrecht bezien zou een oplossing zijn gevonden indien een zodanige maatregel zou kunnen worden getroffen dat bereikt wordt dat

betrokkenen in het geheel niet werkloos worden (met als gevolg dat betrokkenen niet, zoals dat op dit moment het geval is, gedurende enkele maanden per jaar een beroep doen op de WW) of dat zij van hun werkgever geen compensatie voor de niet gewerkte periode ontvangen (met als gevolg dat betrokkenen gedurende enkele maanden per jaar een beroep op de WW zouden blijven doen, zonder dat zij daarnaast echter de compensatie hebben). Hierbij verdient de eerste optie uiteraard de voorkeur. Deze optie zou via het arbeidsrecht alleen kunnen worden geregeld door het aangaan van arbeidsrelaties met een tijdelijk karakter (met name arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd en uitzendconstructies) te verbieden. Zelfs als het al mogelijk zou zijn dit verbod te beperken tot de omroep- en theaterwereld (hetgeen niet goed denkbaar is) zou daarmee een veel te zwaar instrument worden gehanteerd, waarvan bovendien de voordelen (geen WW-uitkering meer in geval van «onderbrekingswerkloosheids») bij lange na niet zouden opwegen tegen de nadelen (geen arbeidsrelaties met een tijdelijk karakter meer in genoemde sectoren, waardoor waarschijnlijk een aanzienlijke vermindering van de werkgelegenheid zal optreden, aangezien niet te verwachten valt dat alle tijdelijke contracten zullen worden omgezet in vaste contracten).

Zou gekozen worden voor de tweede optie, dan zou dit met zich brengen dat het verstrekken van compensatievergoedingen verboden zou moeten worden. Ook dit is niet goed denkbaar. Afgezien daarvan zou dit er naar verwachting slechts toe leiden dat de compensatievergoedingen, voor zover op dit moment onder die noemer verstrekt, in het loon zouden «verdwijnen» dan wel op andere titel zouden worden uitbetaald.

Uit het bovenstaande volgt dat de problemen die op zullen treden bij een poging tot regeling via het arbeidsrecht in wezen gelijk zijn aan de problemen die de medewerkers op mijn departement tegengekomen zijn bij een poging tot regeling via de WW. Of de regeling is weliswaar waterdicht, maar treft een veel grotere groep dan de groep personen voor wie zij is bedoeld, of de regeling wordt op de doelgroep toegesneden, maar zet de deur open voor ontduiking. Mijn conclusie is derhalve, dat ook via het arbeidsrecht oplossing van het probleem dat WW-uitkering wordt verstrekt bij «onderbrekingswerkloosheid» niet mogelijk is.

Het verheugt mij dat de leden van de fractie van D66 zich in de hoofdlijnen van het wetsvoorstel kunnen vinden. Wel vroegen zij waarom het nodig was om binnen twee weken na indiening van het wetsvoorstel een ingrijpende nota van wijziging uit te brengen.

Hierop kan geantwoord worden dat de betreffende nota van wijziging (kamerstukken II, 1994/95, 23 985, nr. 6) weliswaar volumineus is, maar geen ingrijpende wijzigingen van het wetsvoorstel zoals dat op 15 november bij de Tweede Kamer is ingediend bevat. Veruit het grootste gedeelte van de nota van wijziging bestaat immers in logisch uit artikel I van het voorliggende wetsvoorstel voortvloeiende wijzigingen in andere wetten en wetsvoorstellen en redactionele aanpassingen. Het gaat hier derhalve niet om beleidsmatige wijzigingen. Slechts in het eerste onderdeel van deze nota van wijziging wordt gewijzigd in de tekst van artikel I van het oorspronkelijk ingediende wetsvoorstel. Wat betreft het nieuw voorgestelde onderdeel J (artikel 28 WW) gaat het om het herstellen van een klein foutje. Wat betreft de onderdelen F en Aa gaat het om het uitbreiden van een bevoegdheid tot regelstelling door de Sociale Verzekeringsraad (SVr; na inwerkingtreding van de nieuwe Organisatiewet sociale verzekering en de bijbehorende uitvoeringswet: van het Tijdelijk instituut voor coördinatie en afstemming), welke regelstelling vervolgens, tezamen met de regelstelling op grond van artikel 16, zevende lid, en 17a, vierde lid, WW onder het goedkeuringsvereiste van Onze Minister wordt

gebracht. Ook hier kan, gezien de omvang van het totale pakket van voorgestelde maatregelen, niet gesproken worden van een ingrijpende wijziging.

De leden van de D66-fractie stelden vervolgens dat een voorwaarde van goede wetgeving is dat de normadressant inzicht heeft in de uitkomst van de regeling. Zij vroegen of aan de hand van een voorbeeld kan worden aangegeven hoe een uitkeringsgerechtigde die een bedrag X ontvangt, de samenstelling van dit bedrag kan teruglezen en dus controleren (zoals de voorwaarden voor het recht op uitkering, de eventuele toepassing van samenloopregelingen, arbeidsurenberekening, etc.).

Een werkloze werknemer die een WW-uitkering aanvraagt, ontvangt na enige tijd een brief waarin wordt aangegeven of recht bestaat op uitkering. Is dat niet het geval, dan wordt aangegeven aan welke ontstaansvoorwaarde(n) voor het recht niet voldaan is. Indien wel recht op uitkering is ontstaan, wordt aangegeven hoe hoog het dagloon is en tot welk uitkeringsbedrag dit leidt. Daarnaast wordt meestal de duur van de loongerelateerde fase en de vervolgfase aangegeven. (Omdat de 3 uit 5-eis op dit moment nog een verlengingsvoorwaarde na het eerste halfjaar uitkering is, komt het vooral bij gevallen waarin de beoordeling van de vraag of aan deze eis is voldaan wat ingewikkelder is, voor dat in eerste instantie slechts wordt aangegeven wat het recht over het eerste halfjaar is. Gedurende dat eerste halfjaar gaat de uitkeringsinstantie dan na of recht op voortzetting bestaat en zo ja, met welke duur. Doordat de 4 uit 5-eis ingevolge het voorliggende wetsvoorstel een toetredingsvoorwaarde wordt, met als gevolg dat steeds direct na aanvraag aan deze eis moet worden getoetst, is er geen reden in de toekomst bij de toekenning van de uitkering niet altijd de maximumduur van de uitkering aan te geven.) Zijn er bijzondere omstandigheden van toepassing dan worden deze vermeld, tezamen met de consequenties die deze hebben voor de uitkering. Bij «bijzondere omstandigheden» kan men onder andere denken aan het geval waarin het arbeidsurenverlies afwijkt van wat gebruikelijk is, aan op de uitkering getroffen sancties en aan samenloop met op de uitkering in mindering te brengen inkomsten, bijvoorbeeld inkomsten wegens ouderdomspensioen. Overigens moet hierbij wel worden opgemerkt dat het beleid ten aanzien van wat wel en wat niet wordt opgenomen, per bedrijfsvereniging respectievelijk administrateur wordt vastgesteld, en derhalve enigszins kan verschillen. In de brieven wordt ook aangegeven hoe men bezwaar tegen het betreffende besluit kan maken, en ten slotte bevatten de brieven naam en telefoonnummer van de behandelende medewerker.

Doen zich gedurende de uitkeringsperiode voor de uitkering relevante ontwikkelingen voor (betrokkene gaat weer werken, wordt arbeidsongeschikt, verkrijgt ouderdomspensioen, etc.) dan wordt een nieuw besluit t.a.v. de uitkering genomen, welk besluit wederom in een brief wordt neergelegd.

Uit het bovenstaande kan worden afgeleid dat de brieven die worden verstuurd na een aanvraag om uitkering gemiddeld genomen niet zo gedetailleerd zijn, dat een werkloze werknemer aan de hand van de daarin opgenomen gegevens zelf kan nagaan of het bedrag aan uitkering en de duur ervan op de juiste wijze zijn berekend. Wel worden de belangrijkste omstandigheden die bij het nemen van het besluit over de uitkering een rol hebben gespeeld, in de brieven genoemd. Daarnaast bestaan er folders, waarin in hoofdlijnen wordt uiteengezet hoe de uitkering wordt berekend en wat de uitkeringsverplichtingen zijn. Naar mijn mening hebben de bedrijfsverenigingen respectievelijk administrateurs terecht besloten zich in de uitkeringsbesluiten te beperken tot het aangeven van

de hoofdelementen. Zou per geval worden aangegeven of, en zo ja, op welke wijze aan alle relevante bepalingen van de WW zou worden voldaan, dan zou dat dikke brieven opleveren, waardoor de begrijpelijkheid voor de meeste cliënten er niet op vooruit zou gaan. Door steeds een contactpersoon te vermelden, weten cliënten waar ze terecht kunnen met vragen. Mochten ze dan toch twijfels houden over de juistheid van het uitkeringsbesluit, dan kunnen zij daar ingevolge de Algemene wet bestuursrecht bezwaar tegen aantekenen. In de hoorzitting die op het bezwaar volgt, zal dan de uitkeringspositie van betrokkene in detail aan de orde kunnen komen.

De leden van de D66-fractie merkten ten slotte nog op, dat bij de mondelinge behandeling in de Tweede Kamer bleek dat een aantal vragen niet beantwoord kon worden omdat de registratie van gegevens ontbrak (met name ten aanzien van de effecten van de herkeuring op de overgang van de WAO naar de WW). Zij vroegen welke maatregelen getroffen zullen worden om hier in de toekomst verbetering in te brengen.

Zoals in de paragrafen 4 en 6 van de memorie van toelichting bij het voorliggende wetsvoorstel is uiteengezet, zijn er in opdracht van mijn departement diverse onderzoeken verricht om de effecten van de voorgestelde maatregelen zo goed mogelijk in kaart te brengen. Dit neemt niet weg dat aan de hand van die onderzoeken niet iedere vraag beantwoord kan worden. Dit geldt helaas onder meer voor de vraag naar de effecten van de herkeuringen in het kader van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) op de WW. Op de vraag van de leden van de fractie van D66, welke maatregelen getroffen zullen worden om in de toekomst tijdig over benodigde gegevens te beschikken, kan ik het volgende antwoorden. Allereerst is vanuit mijn departement het project «Volume en Prijzen/Sociale Verzekeringsraad-uitkeringen» opgezet. Dit project heeft tot doel een geautomatiseerd informatiesysteem te ontwikkelen op grond waarvan direct of kort na een verzoek daartoe op het terrein van de werknemersverzekeringen kwantitatieve gegevens aangeleverd zullen kunnen worden ten behoeve van beleidsontwikkeling, beleidsevaluatie, en het opstellen van ramingen en begrotingen. Naar verwachting zal het systeem eind 1995 operationeel worden. Zelfs dan zullen er echter nog vragen opkomen die niet op korte termijn beantwoord zullen kunnen worden. Immers, niet alle toekomstige informatie-wensen kunnen nu al worden voorzien, terwijl aan de andere kant het opbouwen en onderhouden van een bestand waarmee alle mogelijke vragen beantwoord zouden kunnen worden niet alleen vrijwel onmogelijk is, maar ook zeer kostbaar zou zijn. Dit brengt met zich dat het verrichten van incidenteel onderzoek ook in de toekomst nodig zal zijn. Daarbij zal het laten verrichten van dergelijk onderzoek vanaf 1 januari 1995 eenvoudiger worden. Op die datum treedt immers de (nieuwe) Organisatiewet sociale verzekeringen in werking. Deze wet bevat in artikel 10 de verplichting voor het College van toezicht sociale verzekeringen, de Sociale Verzekeringsbank en het Tijdelijk instituut voor coördinatie en afstemming kosteloos alle door Onze Minister gevraagde gegevens en inlichtingen te verstrekken.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
R. L. O. Linschoten